

Fremtiden at fortolke den paa anden Maade end hidtil, thi deraf vilde Følgen nødvendig blive, at man, saasnart et Stykke ikke var spillet i 5 Aar, sa mistede Eneretten til at spille det, forsaavidt det hørte til de Kunst-arter, som det var tilladt at opføre paa de andre Theatre. Da vilde der ikke kunne være Tale om at kunne holde f. Ex. de Heiberg'ske Vaudeviller, de Hertig'ske Lysspil o. s. v., de vilde enten allerede for længe siden være tabte eller for Fremtiden, hvis man gif den Bet., meget hurtigt tabes som Eneret betragtede for det kgl. Theater. Vedkommende Forfatter eller Forfatters Efterladte vilde selvfølgelig, naar man anerkjendte, at Eftertrykslovens § 18 gjaldt ogsaa overfor det kgl. Theater, gjøre deres Ret gjældende overfor det kgl. Theater og sige: Hvis det kgl. Theater ikke vil spille dem og betale paany for dem, ville vi virkelig gaa til et andet Theater og faae dem spillede der. Hvorfor skulle de ikke gjøre det? Saa det maa jeg paastaa, at ad administrativt Vej har man kun Valget mellem enten at lade Alt blive staaende, som det nu er, og det er efter min Mening uretfærdigt overfor Forfatterne, eller ogsaa fuldt ud at undertafte sig Eftertrykslovens § 18, og det vilde være til ganske andet Tab og Skade for det kgl. Theater end den Bestemmelse om de 10 Aar, som er indført i den nu foreliggende Lov.

Tauber: Den Diskussion, her er ført, har væsentlig dreiet sig om at skaffe det kgl. Theater saa gunstige Vilkaar som muligt, idet man tror, at det er til Gavn for det kgl. Theater, at dets Privilegier blive opretholdte. Jeg nærer lige den modsatte Mening; jeg vilde anse det for rigtigt, om det kgl. Theaters Privilegium i det Hele faldt bort, og at der ikke eksisterede nogen Indskrænkning i andre Theatres Ret til at spille de Stykker, de efter de Kræfter, de til enhver Tid vare i Besiddelse af, mente at kunne spille med Dygtighed og Fordel. Jeg beslaaer derfor, at Loven er bleven ændret i den Retning, hvori den er bleven ændret, og naar jeg stemmer for Loven, er det med megen Betænkelighed, idet der lige overfor Forfatterne, eller i alt Fald en stor Del af Forfatterne, sker en Indskrænkning i den Ret, som de, efter hvad vi dette Dieblif hørte fra den ærede Kultusminister, havde ifølge den bestaaende Lovgivning, nemlig Retten til efter 5 Aars Forløb, naar det kgl. Theater ikke har spillet de Stykker, at lade dem opføre paa de Theatre, der have Ret til at opføre den Art Skuespil. Jeg stemmer kun for den, fordi jeg tror, at Die-

medet med Loven gaar i den Retning, jeg ønsker; men jeg maa i Modsetning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og dem, der slutte sig til ham, hævde, at det er en Ginstbevisning, der vises det kgl. Theater ved Ophævelsen af Eftertrykslovens § 18 for det kgl. Theaters Vedkommende, og at det kgl. Theater ingenlunde betaler den for dyrt. Tværtimod; der var Narrsag til for det kgl. Theaters egen Skyld, at den blev betalt meget dyrere. Det Uheldige ved det kgl. Theater ligger ikke i Konkurrencen, tværtimod, det vilde være ønskeligt for det kgl. Theater selv, om det havde en Konkurrence; thi det kgl. Theaters Bestyrelse er i kunstnerisk Henseende forfæilet, og den er økonomisk, hvilket vil jo maa laade her, og den bliver ringere og ringere baade i den ene og den anden Retning til Trods for de overordentlige Fordele, Theatret har fremfor sine Konkurrenter dels ved sit udstrakte Privilegium og dels ved den overordentlige Statsunderstøttelse, det har faaet gjennuem fri Bygning og dertigjennem, at Staten afholder dets Underskud, som jo stiger Aar for Aar. Det er min Overbevisning, at det kgl. Theater under fri Konkurrence vilde kunne udvikle sig til at blive en Kunstanstalt af langt større Betydning for Hovedstaden og for Landet, end det nu er.

C. F. Varsen: Da det jo ikke med Sikkerhed kan vides, hvilken Skæbne der venter dette Lovforslag, turde det ikke være uden Interesse yderligere at dvæle ved det Spørgsmaal, hvilken da det kgl. Theaters nuværende Retstilstand er lige overfor de Skuespil, som det er i Besiddelse af, og lige overfor Forfatterne. Det forekommer mig efter den høitærede Ministers Udtalelser nu at være blevet en lille Smule uklart. Jeg har altid antaget med Hensyn til de ældre store Forfattere, navnlig Holberg, at Retten til at opføre hans Stykker var tilstrækkelig dækket, naar det kgl. Theater fastholdt visse Skuespilarter som sine, som det ikke tillod Privattheatrene at opføre, og det Samme maa formentlig ogsaa gjælde om Dehrenschlager som hans Tragediedrater, idet der vistnok ingeninde er givet Tilladelse til at opføre Tragedier paa Privattheatre og ingeninde burde gives en saadan. Derom er der ingen særlig Dissents. Spørgsmaalet dreier sig om: Hvorledes er man stillet overfor de moderne Forfattere? Det er egentlig det tvivlsomme Spørgsmaal, og der er det givet, at der bør øves en vis Ret og Vilighed til begge Sider. De moderne Forfattere maa have en vis Frihed. Men det